

Dopis od preláta (březen 2016)

V březnovém dopise mluví prelát o pokoji, který máme my křesťané šířit mezi lidmi. Zmiňuje se také o svátcích připadajících na tento měsíc.

11.03.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Před několika dny jsem udělil jáhenské svěcení vašim šesti bratřím, přidruženým Prelatury, kteří později budou vysvěceni na kněze. Přidejte

se k mému díkůčinění za tento dar nebes a prosme Boha, aby nikdy nechyběli – v Církvi i v Díle – věrní služebníci, kteří by se věnovali jen a pouze dobru duší. Využijme tohoto Roku milosrdenství, abychom posílili naše modlitby za Církev a za svět, ve velké jednotě s papežem.

Boží milosrdenství proměňuje srdce člověka, dává mu zakusit věrnou lásku, a tím jeho samého uschopňuje k milosrdenství. Stále novým zázrakem je to, že Boží milosrdenství může vyzařovat do života každého z nás, motivovat nás k lásce k bližnímu a dávat impulz k tomu, co církevní tradice nazývá skutky tělesného a duchovního milosrdenství¹.

V průběhu těchto měsíců zpytujeme, jak nás naše láska k Bohu vede k starosti o naše bližní, o jejich duchovní i materiální dobro. Skutky lásky ukazují pravdivost lásky k

Bohu, jak vysvětluje sv. Jan: *říká-li někdo: „Miluji Boha“, ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A on nám dal toto přikázání: aby ten, kdo miluje Boha, miloval i svého bratra*².

11. března, v den výročí narození dona Álvara, si s radostí připomeneme tohoto dobrého a věrného Pánova služebníka. Jestliže ho Církev prohlásila za blahoslaveného a vyzdvihla k počtě oltářů, bylo to proto, že v sobě vtělil – s nerozdělenou věrností – ducha Opus Dei, kterému se naučil od svatého Josemaríi. Don Álvaro se nikdy nesnažil zářit vlastním svitem, ani se stavět naroveň našemu Otci: kolikrát jenom dal najevo, se svojí hlubokou a upřímnou pokorou, že není víc než jeho stínem, nástrojem, kterým si náš zakladatel – protože

Bůh to tak chtěl – sloužil k tomu, aby z nebe řídil Dílo!

Jedna drobnost nám pomáhá pochopit toto vnitřní nastavení dona Álvara. Když jednou byl se svatým Josemaríou na cestě na nějakou besedu a kdosi se k němu připojil, aby jej doprovázel, jeho okamžitou reakcí bylo, říct mu: s Otcem, s Otcem! To byl vždy jeho postoj: své sestry a své bratry – později své dcery a své syny – směřovat k našemu zakladateli, který je *regulérní cestou* – jak říkával –, abychom poznali, osvojili si a žili ducha Opus Dei.

Z praktických projevů pokory našeho Otce, které pro nás a logicky také pro dona Álvara byly jasnou školou, bych rád zmínil jednu maličkost: v souvislosti s papežskými schváleními Díla poslouchal jednou náš zakladatel zprávy na Radiu Vatikán. Když hlasatel začal mluvit o jeho

osobě, bylo nápadné, jak se sv. Josemaría celý přikrčil, jako by byl zahanbený. Byl to názorný výraz toho, co sám o sobě říkával slovy liturgie převzatými z hymnu, který se recituje o jedné eucharistické slavnosti: *servus pauper et humilis*³, já nejsem víc než ubohý a ponížený služebník.

Mluvil jsem o potřebě konat skutky lásky k bližnímu a rád bych se zastavil u některých skutků duchovního milosrdenství. Na Božím soudu budeme dotázáni, jak jsme se starali o ulehčení hmotné nouze bližního; ale také budeme muset zodpovědět jiné otázky: **zda jsme pomáhali vyvádět z pochybností, které stahují do strachu a často jsou zdrojem osamocení; zda jsme uměli přemáhat neznalost, v níž žijí miliony lidí (...); zda jsme byli nablízku tomu, kdo je osamocen a sklíčen; zda jsme odpustili tomu, kdo nás uráží, a odmítli každou**

formu zášti a nenávisti vedoucí k násilí; zda jsme byli trpěliví podle příkladu Boha, který má trpělivost s námi; a nakonec zda jsme Pánu v modlitbě svěřovali svoje bratry a sestry⁴.

V tomto výčtu skutků duchovního milosrdenství, které vyjmenovává papež, můžeme odhalit – jako společného jmenovatele – snahu rozsévat pokoj do srdcí. Vzpomínám, jak při jedné příležitosti položili svatému Josemaríovi otázku ohledně pozdravu, který používali první křesťané a ve kterém pokračujeme také v Díle. Jeho odpověď byla: **Pax! Neříkáme to s hlasitým křikem, ale snažíme se s sebou nést pokoj, ať jsme kdekoli. Takže když se rozbouří vlny, vyneseme nad vášně svoje i druhých lidí špetku porozumění, špetku pěkného soužití; jedním slovem: špetku lásky. Přinášíme pokoj a zanecháváme pokoj.**

**Pax vobis! Pamatujete? Clausis
ianuis (Jan 20,26), byly zavřené
všechny dveře, a On se tam ocitne.
A říká jim: pokoj ať je s vámi. To je
ono: na zemi taky občas najdeme
všechny dveře zavřené. Ale nejenže
nesmíme ztrácet pokoj, ale máme
ho dávat ostatním: pax vobis⁵.**

**A dodával: tváří v tvář
nepochopení, tváří v tvář
organizovaným pomluvám, tváří v
tvář lžím a očerňování...,
zachovejte si vždycky neměnný
pokoj. Přál bych si, aby vás tomu
naučil Ježíš Kristus. Já jsem měl
jako učitele nejprve křesťanské
teplo domova svých rodičů a
později – nestydím se to říci,
protože to není pýcha – Ducha
svatého⁶.**

Jeho první nástupce si tuto lekci
osvojil dobře, a proto se snažil
pečovat o hmotné a duchovní
potřeby těch, které potkával na své

cestě. Mnozí si vzpomínáme na dobrotu, se kterou přijímal ty, kdo se mu svěřovali se svými starostmi, pokoj, se kterým se tito lidé vraceli ke svým obvyklým záležitostem po rozhovoru s ním, třeba jen krátkém. Opravdu, uměl rozsévat kolem sebe pokoj a radost a bylo vidět, že se to, co slyší, snažil předávat našemu Otci. Dokládají to mnohá svědectví.

Sv. Josemaría označoval své dcery a syny právě těmito slovy: **rozsévači pokoje a radosti**; stejnými, jaká použil jeden starý dokument Svatého stolce, když hovořil o členech Opus Dei. Všem, kdo chtějí čerpat z tohoto ducha – ať už jsou věřícími Díla anebo ne – rádím, aby se snažili mírnit duchovní nouzi lidí, se kterými žijí nebo se s nimi třeba jen náhodně setkají. Buďte přívětiví, ukazujte se být vždycky ochotnými vyslechnout jejich starosti a nabídnout jim vhodnou radu, jestliže o ni požádají; utěšujte ty, kdo trpí z

důvodu nemoci vlastní nebo někoho jiného, kvůli úmrtí milované osoby nebo z jiných důvodů, jako např. nezaměstnanosti v současných podmínkách ekonomické krize, která panuje v mnoha zemích. Někdy nebude možné navrhnout konkrétní řešení, ale nikdy nesmí chybět náš laskavý přístup, naše modlitba a solidarita, v níž s nimi sdílíme těžkosti a trápení.

Sv. Pavel píše: *Bud' veleben Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy. On nás těší ve všech našich souženích, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoli soužení tou útěchou, jakou Bůh potěšuje nás*⁷.

Sv. Josemaría říkal: ***lásku, tu potřebují všichni lidé, a potřebujeme ji také my v Díle. Snažte se, aby, bez sentimentálnosti, láska k vašim bratřím rostla. Mějte starost o to,***

aby měli Boží život, vždycky se snažte, aby počítali s vaší pomocí, s vaší láskou, s vaším bratrským napomenutím⁸. Takto se máme chovat ke všem, ale obzvláště – protože láska je uspořádaná – k těm, kdo jsou Boží děti v Opus Dei nebo kdo se podílejí na našich apoštolátech, a zároveň ke všem lidem, protože každá a každý nás zajímá.

Blahoslavený Álvaro, který následoval učení svatého Josemaríi, říkal, že abyste byli **rozsévači pokoje a radosti** na všech cestách země, «musíte si udělat velkou zásobu pokoje ve vašem srdci. Tak potom ze svého nadbytku budete moci dávat ostatním lidem, počínaje těmi, kdo se vám nacházejí nejbližší: vaši příbuzní, vaši přátelé, vaši kolegové, vaši známí»⁹.

Ve druhé půli tohoto měsíce nás liturgie zve radovat se z různých

svátků. V časovém pořadí je to na prvním místě 19. března, slavnost sv. Josefa, patrona Církve a Díla, datum, kdy obnovujeme závazek lásky, který nás pojí s Pánem v Opus Dei. Je to úžasný den k tomu, abychom prosili o vzrůst, na kvantitě i kvalitě, povolání k odevzdání se Bohu v kněžství, v zasvěceném životě i uprostřed světa.

Bezprostředně poté, 20. března, začíná Svatý týden, který vyvrcholí 27. března Nedělí zmrtvýchvstání. Snažme se prožívat poslední dny postní doby s obnoveným úsilím; tak budeme mít hlubší podíl na velikonočním jásotu.

28. března je výročí kněžského svěcení svatého Josemaríi, které letos připadá na Velikonoční pondělí: další důvod k radosti a vděčnosti Bohu za to, že dal Církvi takového svatého jako našeho zakladatele, který svým věrným odpovídáním na Boží milost

mnoha mužům a ženám otevřel **Boží cesty na zemi**. A poslední den v měsíci si připomeneme den, kdy byla Nejsvětější svátost ponejprv uložena v centru Díla. Bylo to v rezidenci Ferraz, v roce 1935. Od té doby, kolik jen milostí vylil Pán na Opus Dei a jeho apoštolská díla! Budme velmi vděční, dcery a synové moji, za tuto Ježíšovu blízkost a pečlivě se starejme o eucharistickou úctu.

Modleme se nadále za papeže, za jeho spolupracovníky ve vedení Církve, za biskupy a kněze na celém světě; za to, aby s jedním srdcem a jednou duší¹⁰ všechny své síly vkládali do služby celého světa ke slávě Boží.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2016

1 Papež František, Poselství k postní době 2016, 4-X-2015.

2 1 Jan 4,20-21.

3 Liturgie hodin, Modlitba se čtením o slavnosti Božího Těla, Hymnus *Sacris solemniis*, složený svatým Tomášem Akvinským.

4 Papež František, Bula *Misericordiae vultus*, 11-IV-2015, č. 15.

5 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 1-I-1971.

6 *Tamtéž*.

7 2 Kor 1,3-4.

8 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 6-X-1968.

9 Bl. Álvaro, Homílie, 30-III-1985 („Rezar con Álvaro del Portillo“, Ed. Cobel, 2014, str. 44).

10 Srv. Sk 4,32.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-brezen-2016/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2016/)
(07.08.2025)